

## Srečanje z grmom

V zamolklem rojeno,  
obsojeno na pritlikavost,  
nedokončana umetnina narave,  
krhek kakor smeh jetičnega.  
Sestala sva se na obrežju tihe reke,  
in najina obraza sta se v zeleni vodi  
stapljala.

Jaz sem mu rekel: prijatelj;  
stisnil sem se k njemu in molče me je objel  
z razkuštranimi vejami.

Prenašam ga na skodelici spomina,  
neizpetega, ne do kraja oblikovanega  
z ogrlicami trnov povezanega,  
in z očmi črne rane,  
toda z zeleno vodo ob vznožju,  
tako mirnega,  
tako mirnega.

## Namišljena veličina

Hotel je pojesti  
samega sebe  
in je pojedel  
samega sebe,

spremenil se je  
v nič  
svoje požrešnosti.

Bil je še vedno lačen  
samega sebe,  
in pojedel je spomin  
na samega sebe.

Nato se je kotalil naprej  
po bregu svoje pogoltnosti,  
in poskakoval je  
kakor pisana žoga  
oprezujoč za še nekim  
neodkritim bistvom  
samega sebe.

Naposled so mu  
postavili spomenik.

Na kamenitem podstavku  
so v bronu razkazali veličino  
njegovega niča  
z razgaljenimi,  
režečimi se zobmi.

## Moja revolucija

Ob uri odločitve se rodiš  
za kruh prijateljev  
in za meč sovražnikov,  
mati te zagleda prvič  
velikega in močnega,  
ko odhajaš s plamenico  
krika v svojem grlu,  
in z zastavo revolucije  
v svoji dlani.

Rekel sem: revolucija je tudi moja,  
odgovoren sem za usodo neke dežele,  
morda ni nič večja  
kakor jo objame moja senca,  
ko dan prekorači zenit,  
morda obstoja le v moji domišljiji  
in ji dajem zgolj s svojo predstavo  
življenje in razsežnost in vonj,  
travo za sonce in nebo za žejne oči;  
toda tudi za to deželo nosim odgovornost  
revolucionarja,  
in tudi njej sta od časa do časa potrebna  
državni udar in partijski kongres,  
da se zgodi nekaj  
za napredek človeštva,  
in za občutek, da je vredno  
živeti.